

sygn. I Co 22/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Piasecznie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Kamil Gołaszewski

po rozpoznaniu 17 lipca 2015 roku w P. na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z wniosku wierzyciela Miasta S. W.

przeciwko dłużnikowi Z. B.

skargi dłużnika

na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Piasecznie T. G.

w sprawie Km 1668/14 w postaci postanowienia z 11 grudnia 2014 roku

postanawia:

stwierdzić, że postanowienie Sądu Rejonowego w Piasecznie z 12 stycznia 2015 roku jest prawomocne z dniem jego wydania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art.363 §1 kpc orzeczenie sądu staje się prawomocne, jeżeli nie przysługuje co do niego środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia.

Postanowieniem z 12 stycznia 2015 roku sąd przekazał skargę na czynność komornika do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Żoliborza.

Zgodnie z art.767[4]§1 kpc w postępowaniu egzekucyjnym, a do takich postępowań należy rozpoznanie skargi na czynność komornika, zażalenie na postanowienie sądu przysługuje w wypadkach wskazanych w ustawie. Żaden zaś z przepisów kodeksu postępowania cywilnego nie przewiduje zażalenia na postanowienie o przekazaniu skargi na czynność komornika do rozpoznania, według właściwości, innemu sądowi.

Nawet jeśli zakwestionować wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z 21 maja 2010 roku, sygn. III CZP 28/10 pogląd o przekazywaniu skargi według właściwości zarządzeniem, a nie postanowieniem, nie zmienia to oceny skargi na czynność komornika jako innego, w ujęciu art. 363 § 1 k.p.c., niedewolutywnego środka zaskarżenia. Zakwestionowanie przez Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z 15 maja 2013 roku, sygn. III CZP 91/12 dotychczasowego poglądu i praktyki o przekazywaniu środka odwoławczego wniesionego do innego sądu w drodze zarządzenia i wskazanie na konieczność odpowiedniego zastosowania art.200§1 kpc i wydania postanowienia, nie oznacza, że następuje „przekazanie sprawy”. Odpowiednio stosuje się – do środka odwoławczego – przepis dotyczący przekazania sprawy, jednak nie oznacza to, że następuje przekazanie sprawy. Nadal przekazaniu podlega wyłącznie określony środek procesowy.

W przypadku skargi na czynność komornika przekazaniu podlega zatem właśnie skarga jako środek zaskarżenia, nie zaś tocząca się przed sądem sprawa. Zwrócić należy też uwagę, że również w postanowieniu z 5 listopada 2014 roku, sygn. III CZP 73/14, Sąd Najwyższy wskazał, że przekazaniu postanowieniem sądowi właściwemu podlega skarga, a

nie sprawa ze skargi. Powyższe powoduje, że podstawą do przyjęcia, że na postanowienie o przekazaniu skargi na czynność komornika przysługuje zażalenie, nie może być art.394§1 pkt 1 kpc, gdyż w tym przepisie mowa o przekazaniu sprawy, a nie przekazaniu środka odwoławczego.

Podkreślić należy, że odpowiednie stosowanie może polegać na stosowaniu danego przepisu bez żadnych zmian albo na stosowaniu go z pewnymi modyfikacjami, koniecznymi ze względu na specyficzne cechy danego przypadku. Istnieją także przepisy, które w ogóle nie mogą być zastosowane do innej, konkretnej sytuacji ze względu na ich sprzeczność z przepisami regulującymi stosunki, do których miałyby zostać odpowiednio zastosowane. Biorąc pod uwagę wynikającą z charakteru postępowania, w którym wnoszony jest ten środek zaskarżenia, konieczność zapewnienia sprawności i szybkości rozpoznawania skargi na czynność komornika (czemu ustawodawca dał wyraz w art.767[2]§1 kpc zakreślając tygodniowy termin na rozpoznanie skargi), wyjątkowe sytuacje, w których na orzeczenie sądu rozstrzygające o skardze przysługuje zażalenie, brak jest podstaw do przyjęcia, że istnieją jakiegokolwiek względy, które przemawiałyby za rozszerzeniem odpowiedniego stosowania art.200§1 kpc również na odpowiednie stosowanie art.394§1 pkt 1 kpc. Co więcej, nieracjonalne jest przyjęcie, że stronie przysługiwać miałyby środki zaskarżenia na postanowienie o przekazaniu skargi, w sytuacji, w której rozstrzygnięcie w przedmiocie samej skargi pozostaje co do zasady niezaskarżalne.

Również na gruncie ogólnych przepisów trudno przyjąć aby art.394§1 pkt 1 kpc mógł stanowić podstawę do zaskarżenia postanowienia o przekazaniu według właściwości środka odwoławczego. Tym bardziej nie znajduje on zastosowania do postanowienia o przekazaniu skargi na czynność komornika.

W rezultacie przyjąć należy, że na wydane w niniejszej sprawie postanowienie o przekazaniu skargi sądowi właściwemu nie przysługuje zażalenie, zatem orzeczenie to stało się prawomocne z chwilą podpisania jego sentencji.

Zarządzenie - 17 lipca 2015 roku

1. odpis postanowienia doręczyć:

1. wierzycielowi - z pouczeniem o zażaleniu

2. pełn. dłużnika.

3. komornikowi - z pouczeniem o zażaleniu

2. opublikować orzeczenia na portalu orzeczeń.

3. po uprawomocnieniu się postanowienia przesłać akta Sądowi Rejonowemu dla Warszawy - Żoliborza zgodnie z postanowieniem z 12 stycznia 2015 roku, wskazując że brak jest podstaw do kwestionowania prawomocności postanowienia z 12 stycznia 2015 roku (art.365§1 kpc).